

De betalingsurrogater, der er defineret i nr. 1 og 2, har det fællestræk, at de er udstedt til bestemte brugere, dvs. til en bestemt fysisk eller juridisk person. Det vil sige, at de alene må benyttes af den, de er udstedt til, eller af de personer, der er ansat i den pågældende virksomhed. De i nr. 1 og 2 nævnte betalingsmidler indebærer således, at brugeren legitimerer sig over for det elektroniske system.

Nr. 1 omfatter kort og andre fysiske legitimationsmidler, som er knyttet til bestemte brugere, og som er beregnet til elektronisk aflæsning. Det er for eksempel SIM-kort, 10-tursklippekort og e-billetter, hvor der opnås fordring på en bestemt rejse, samt bonuskort. Hvis sådanne korttyper m.v. ikke er knyttet til bestemte brugere, vil de typisk være omfattet af nr. 3, dvs. en elektronisk registreret fordring, som udsteder er forpligtet til at indfri på brugers anmodning.

Mens SIM-kort er et betalingsurrogat, er fastnettelefonifoni derimod ikke omfattet af definitionen på et betalingsurrogat.

Forslaget finder ikke anvendelse på traditionelle, forudbetalte papirklippekort til for eksempel trafikmidler, på checks, vekslers eller kontanter.

Traditionelle hævekort, konto-, kredit- og købekort, som er beregnet til fysisk eller elektronisk aflæsning falder typisk ikke ind under denne bestemmelse, fordi der herved sker betaling med penge. I disse tilfælde vil der være tale om en betalingstjeneste omfattet af bilag 1 til lovforslaget. Bestemmelsen finder derimod anvendelse, hvor den betaling, som kortet formidler, ikke erlægges i form af penge, men i fordringer på for eksempel andre varer og tjenester. Som eksempel kan nævnes et kort, hvor indkøb betales med egne produkter.

Under *nr. 2* hører for eksempel internet-butikker, hvor brugeren legitimerer sig over for butikken med en kode, såfremt der ikke hermed sker en betalingstjeneste omfattet af lovforslagets bilag 1. Som eksempel på et betalingsurrogat omfattet af nr. 2 kan nævnes det tilfælde, hvor en kode anvendes til legitimering af kunden over for en internetbutik, når kunden vil erhverve varer i internetbutikken. Når kunden har legitimeret sig ved brug af koden, er det muligt for forretningen efterfølgende at fremsende en regning til kunden.

Giver en kode alene adgang til en funktion, for eksempel en database, men uden at der i denne forbindelse sker en afregning for brugen, vil dette system ikke falde ind under lovforslagets område. Det vil dog være tilfældet, hvor koden ikke alene giver adgangen, men også benyttes til en debitering af brugeren, for eksempel for den tidsperiode systemet anvendes.

Til *nr. 3* hører de såkaldte elektroniske fordringer, som ikke er knyttet til en individualiseret konto. Typisk vil der være tale om forudbetalte kort, som for eksempel et telefonkort. Der kan også være tale om elektroniske fordringer, som er lagret på en computer. Kravet om, at fordringen skal være registreret elektronisk, udelukker en række forudbetalte produkter som flaskepank og klippekort fra lovens anvendelsesområde.

Indtil de elektroniske fordringer anvendes, kan betaleren opbevare fordringerne på for eksempel sin computer eller på en chip. Denne chip kan være placeret i et kort, i et ur eller en hvilken som helst anden fysisk genstand.

De elektroniske fordringer kan omfatte alle de ydelser, der er beskrevet ovenfor. Det er efter denne bestemmelse også en betingelse, at der ikke foreligger en betalingstjeneste.

Hvis der udstedes chipkort med flere af hinanden uafhængige funktioner, som for eksempel et betalingsinstrument, et legitimationskort, og et klippekort, vil alene klippekortsfunktionen være omfattet af dette kapitel. Betalingsinstrumentet vil derimod være reguleret af lovforslagets øvrige kapitler.

Definitionen af et forudbetalt betalingsurrogat i *stk. 2* tager udgangspunkt i, at surrogatet – før en anvendelse kan ske – skal erhverves (købes) eller stilles vederlagsfrit til rådighed for brugeren af udstederen, eller at brugeren af udstederen har fået forhøjet surrogatets værdi. Det er kendetegnende for et forudbetalt betalingsurrogat, at fordringen ikke er registreret på en særlig konto, som har karakter af en egentlig indlånskonto, men blot en registrering af kundens tilgodehavende.

Til § 103

Forslaget indeholder en generalklausul, som i vidt omfang svarer til den nuværende lov om visse betalingsmidlers generalklausul. Bestemmelsen indebærer, at betalingsurrogater omfattet af lovforslagets kapitel 10 skal være sikre og velfungerende. Generalklausulen er først og fremmest rettet mod de erhvervsdrivende, der har ansvaret for betalingsurrogaterne, men generalklausulen har herudover en afsmittende virkning for Forbrugerombudsmandens tilsyn efter kapitlet, idet generalklausulen er med til at præcisere, hvad Forbrugerombudsmanden skal lægge vægt på i sit tilsyn.

Forslaget til bestemmelsen i *stk. 1* har til formål at sikre, at betalingsurrogater, der er omfattet af kapitel 10 er sikre og velfungerende. Formålsbestemmelsen skal læses i sammenhæng med *stk. 2*, som opstiller